

[H. P. Hansen (Sorø A.)]

Januar til 23. Marts 1939, altsaa i den Periode, hvor vi lavede de store Produktioner og sendte Masser af Vaccine ud med godt Resultat, fremkom der ikke mindre end 5 giftige Produktioner, 2 efter hinanden, saa kom der nogle, der ikke var noget i Vejen med, og saa dukkede det atter op. I Sommeren 1939 var der 1 Produktion, der var giftig. Den henstod saa i flere Maaneder, og man mente, at nu var den sikkert anvendelig, men ved Prøven viste det sig, at den var ikke afgiftet endnu. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem eller andre sagkyndige kan give en Forklaring paa, hvorledes det gaar til. Videnskabsmændene kan ikke, men de ved, som ogsaa den højtærede Landbrugsminister oplyste, at det ikke er noget nyt inden for Vaccineproduktionen. Man har rig Erfaring i saa Henseende paa andre Omraader. Ved Fremstillingen af Difterivaccine har man oplevet Gang paa Gang, at man kan lave Vaccine, som er udmærket, men pludselig viser det sig, at en Produktion ikke kan bruges selv efter lang Tids Forløb.

Der er hverken Tale om Smøleri eller Ligegyldighed. Jeg tror at turde sige, at Dr. Madsens Indsats som Videnskabsmand er saa verdenskendt, at man skulde gaa lidt forsigtigt med Dørene og ikke fremkomme med saa utilslørede, voldsomme Angreb, som man her har gjort. Ogsaa Dr. Schmidts Arbejde er verdenskendt. Jeg forstaar ikke, hvilket Formaal det har at rejse en saa voldsom Kritik. Naturligvis skal hverken Seruminstittuttet eller de paagældende Videnskabsmænd være fredede Væsener. Der skal være Adgang til at fremsætte en Kritik, hvis den er begrundet, men man maa ogsaa kunne kræve, at det ikke er en Kritik, der bygger paa dette: Det siges, man antager, man tror. Nej, naar man fremkommer med et voldsomt Angreb, bør det være ordentligt underbygget.

Den 26. Juni i Fjor var der en Journalist, der hædrede Dr. Schmidt for hans Arbejde — maa jeg med Formandens Tilladelse læse nogle Linier:

„Men Opfinderes Lod er nu engang ingen Dans paa Roser. Heller ikke i Danmark. Allermindst i Danmark! Intet Jubelraab hilste Dr. Schmidts Opfindelse. Ingen Festbanket blev holdt til hans Ære i dette Land, hvor man ellers fester for et godt Ord.“

Nej, der blev ikke holdt nogen Fest, og jeg tror heller ikke, at Dr. Schmidt ventede eller ønskede det, han havde sin Skaberglæde, og det var ham sikkert nok. Men jeg synes ikke, man skal fratage ham Æren for den Op-

findelse, han har gjort, eller Anerkendelsen for det Arbejde, han har udført. Og det gælder ikke Schmidt alene, men det gælder alle de Videnskabsmænd, som har medarbejdet i denne Sag. Det er givet, at Arbejdet fortsættes. Det tjener til Underretning for det ærede Medlem Hr. Løje, at Arbejdet paa at fremstille Vaccine fortsættes Dag efter Dag, og man har for at naa de bedst mulige Resultater arbejdet med Toholdsdrift det meste af Vinteren. Dette Arbejde vil blive fortsat, og man vil selvfølgelig gøre alt for, at den Vaccine, som hidtil ikke har kunnet bruges, bliver gjort anvendelig, den bliver ikke spildt. Derfor haaber og tror jeg, at der inden længe vil være Mulighed for at tilfredsstille Efterspørgselen efter Vaccine.

Victor Larsen: Det er rigtigt, at den højtærede Landbrugsminister i Finansudvalget paa Foranledning af nogle Bemærkninger af mig og en Henstilling fra min Side gav Tilsagn om at give en offentlig Redegørelse for hele denne Sag. Hele Finansudvalget gav sin Tilslutning hertil, og dette skete Fredag Formiddag. Jeg blev derfor, maa jeg indrømme, en Smule forundret, da jeg Fredag Eftermiddag erfarede, at det ærede Medlem Hr. Løje havde i Sinde at stille en Forespørgsel i dette høje Ting om det samme Spørgsmaal. Man kan maaske spøgefuldt sige, at det ærede Medlem altsaa i dette Tilfælde ikke har været helt enig med sine Partifæller i Finansudvalget.

Nu kan det være, at det ærede Medlem havde et Par Lussinger, han vilde have uddelt, og naturligvis har det ærede Medlem — det er jo givet — Ret til at stille en Forespørgsel i dette høje Ting, naar han ønsker det, derom er der ingen Tvivl. Imidlertid var jeg en Smule betænkelig ved netop at fremkomme med Sagen i Forespørgsels Form, fordi det er min Opfattelse, at Befolkningen i dette Land desværre ikke følger Tingets Forhandlinger paa en saa intens Maade, og at Rigsdagsreferaterne heller ikke kan gives en saa udførlig Form, at man ad den Vej kunde have faaet en saa fyldig Redegørelse som den, man vilde faa gennem den højtærede Minister. Derfor er jeg ogsaa godt tilfreds med i Dag at høre, at der højtærede Landbrugsminister uanset Forhandlingerne her i Dag agter til Pressen at give en Redegørelse for hele Forholdet, saaledes som det ligger, og oven i Købet give en, naturligvis kortere, Redegørelse i Radioen om samme Spørgsmaal. Det er ogsaa rigtigt, for ganske givet er det, at alle de interesserede Parter i Landet, og det er jo mange — det er store Kredse og